

Viết Nam mình có câu "Nhập giang tùy khúc". Thật vậy, nhất là người Việt họ ngoại, đặc biệt là M, mu n "nhập giang" mà không "tùy khúc" cũng không được.

X M là x tân tiến. Khoa học kỹ thuật mới ngày mới tiến bộ. Đời sống con người đã tiến nghi. Còn dân mình ở trong một đất nước nghèo, thế gì cũng thua kém nước người ta. Vấn mình là c h u. Toàn n i toàn cõi đất nước Hoa Kỳ đâu đâu cũng cây ru ng b ng máy cày. T i v n nhỏ, thu hái nhỏ b ng máy móc. Trong khi đó ở làng quê nước ta cây b a ru ng đất còn x d ng ph ng tiến c là "con trâu đi trước cái cày đi sau". Người nông dân t i v n b ng cách mức nước m ng x t ng sào đất nh , t i t ng gàu tào cau. B i th khi qua M người Việt mình ph i h c h i, siêng năng. H c Anh ng , h c lái xe, tr già đ u đ n tr ng h c ngh , h c ch đ thích h p v i hoàn c nh ở xã h i M , nói nôm na là "tùy khúc" đ thích ng v i đ i s ng m i t i x ng i.

Tr ng h p tôi qua M có đem theo hai đ a con còn nh . Chân t chân ráo t i x s không ph i là quê h ng mình nên tôi g p muôn vàn khó khăn. Càng ch ng ch i tìm k sinh nhai tôi càng v p ph i nhi u tr ng i làm cho đ i s ng thêm điều đ ng.

Tôi nhìn i mình tuổi ngoài 50 mà ph i h c Anh ng , b m m b mi ng, khó khăn luy n gi ng cho đúng ch . Người ta lái xe ào ào trong khi đó tôi ch có một chiếc xe đ p tránh đ đi đây đi đó. V n li ng không đ đ m n m t apartment vì ch nhà đòi h i ph i đ t c c, hay tìm b n h u co-signer. B n bè không m t ng i, làm cho tôi n m n p n a đêm n a hôm r i g p chuy n nan gi i không bi t trông c y vào ai, thành ph r ng thên thang tôi càng th y mình b v n i ch n ph n hoa đô h i. Nói chung, tôi là c l ng, m côi x ng i. Tôi không c m th y hy v ng gì t ng lai. Càng lo ng i tôi càng s h i không bi t cu c đ i c a cha con tôi s trôi d t v đâu, s ng ch t ra sao, vì v y tôi r t c g ng xin vi c làm và đã làm qua các công vi c: Làm th m c đóng bàn gh , đi b báo Mercury, giao Pizza, đánh máy m n, th ph làm cho nhà in sách báo, th tiến, bán xăng, l m bánh đánh qu n v t... Tôi có nh n xét M mà ta không ng ng i p thì khó tìm công vi c làm l m. Cho nên th g i tôi cũng làm dù bi t vi c hay không m n có ng i m n thì nh n i ngay.

Tôi ít lo nhi u v tôi, ch nghĩ mà th ng cho ba đ a con. T i nó còn nh quá, th ng con trai l n m i đ c 13 tu i n u ba c a nó có m nh h nào x ng i nh h ng t i t i nó không bi t các con tôi n ng t a vào ai đ sinh s ng? Cu c đ i chúng s ra sao? K i p s ng lây l t qua cu c đ i homeless, s b ng i đ i khinh khi hay đi ăn mày x i ?

"Nhập gia" tùy "tức" là đi vào khuôn khổ hai quan trọng trong mái ấm gia đình.

Đã 30 năm qua tuổi tôi đã lên cao, hiện nay tôi 67 tuổi. Tôi không còn làm gì để có thể ra tiền. Đã vậy, sức khỏe ngày càng suy tàn. Nay bệnh mai đầu. Một cái bệnh đeo đẳng suốt cuộc đời còn lại của tôi là bệnh đái đường. Mọi việc có ai nhắc tôi bệnh tật tôi nhớ lại và tôi đau khổ nhiều về chuyện bệnh nan y đó. Bị tật rên rỉ tuổi già không ai khác bệnh tật và là một con người thì phải qua đời để lại "sanh, lão, bệnh, tử" nhưng căn bệnh này làm cho tôi không ít thì nhiều phải suy nghĩ. Suy nghĩ mông lung, những chuyện thế này đau bên lòng xã hội như nhà cửa foreclosure, ngân hàng bankruptcy, cửa hàng out of business, công nhân trong tình trạng unemployment; các hiện tượng bị đất đổ in vào trí làm cho tôi phải suy nghĩ và ngẫm ngùi.

Người già cũng tùy trường hợp mỗi người đều có một tâm sự buồn. Sự buồn khác nhau nhưng tựu chung như người buồn này, nỗi thất vọng chính, không ngoài buồn gia đình và hay chuyện không đồng ý nhau một lý do nào đó mà sinh ra chuyện đồng hồ con cái trong gia đình không đáp ứng được gì của cha mẹ mong đợi con cái.

Đôi vợ đôi chồng là người đều góp tay góp sức cùng nhau sống chung cho đến bây giờ con cháu đầy đàn. Không phải người vợ hay chuyện kẻ khôi mà sự thật có thể vì một lời nói không khéo, một cái chê cười nhỏ trong cuộc sống hàng ngày đã làm tổn thương danh dự, tính tự trọng của người phải người nên mới xảy ra đổ vỡ bình trong đời vợ chồng. Nhiều khi vì một việc không đâu cũng xảy ra thành nỗi buồn. Một lời nói chèn lòng, như nhốt cũng đã đem một hạnh phúc trong gia đình.

"Nhất ngôn phát xuất tứ mã nan truy" vậy mà phạm nhân khi lên cơn giận không còn biết phải trái, giận một khôn, trút căm hận cho đã tức gây tổn thương tổn tình cảm của người đời. Câu nói chối tai dù ngoài một mặt vài gia đình khôn khéo không tranh cãi để giữ không khí trong nhà êm ấm, nhưng cũng chính vì sự che giấu ngày ngày, mỗi ngày một thêm nhiều, thùng rác càng ngày càng đầy thối, gia đình trở thành chiến tranh lạnh rồi xảy ra tình trạng vợ chồng mỗi người còn sống chung trong nhà nhưng sâu chia rẽ càng ngày càng nặng thêm.

Lấy thì để chuyện của gia đình người bạn để làm sáng tỏ những gì tôi vừa nói bên trên như sau:

Tên bạn bệnh nặng có thể "Vợ tôi ông bà" rồi nhưng có lẽ "Trời thương" cho nó sống lại. Nhưng khi được sống Tên bạn nhiều hơn là vui. Bạn hay than thở "Tôi "b" sống hơn là được sống"

B n tôi th u thảo qua dòng n c m t. Và sau đây là câu chuy n c a anh, m t ông ch ng m t ng i cha trong nh ng ngày b nh t t đau y u. Nhân v t x ng “tôi” sau đây là ông b n c a tôi.

"Th ng ngày tôi ch ăn đ c m t chén c m vài g p là xong. Món ăn bày ra r t gi n đ m t ph n t kh a cá hay m t tép th t là đ cho m t b a ăn r i. Chuy n bình th ng nh nhoi nh ng i là chuy n c m không lành canh không ng t, x y ra i n chuy n. Dù b b nh nh ng tôi r t vén khéo không đ h t c m hay mi ng cá đ tháo ra bàn, r i xu ng đ t, mà n u có s sót đ đ đ ăn ra ngoài tôi lau bàn th t k .

À, đ c n th n h n, tôi s p đĩa đ ăn tôi luôn trong mâm đ n u có đ thì ch đ tr n trong mâm c m thôi.

Tôi k nh v y mà bà x tôi "không bi t lý do gì" không b ng lòng i c n nh n:

-Nhà này không có tôi bàn ăn c a ông s đ và hôi nh thùng rác!

Tôi ch a i:

-Mình nói gì mà t i m v y? N u có đ tháo tôi cũng t lo li u không đ mình ph i nh c công đâu.

-Không đ u cũng không mình gì h t! Xí!

Bà ta ngúng ngu y, te te đi m t n c. Tôi đ ng i x a xói nh ng v n gi bình tnh xu ng

n c:

-Tôi b nh mà bà. N u có đ chút bà lo cho tôi cũng ch ng sao mà.

Bà xă tôi m t m c m t ch i m t:

-Tôi là v ông, ông nghĩ tôi còn làm t cho ông đ n bao lâu n a m i h t n ?

-V ch ng sao bà nghĩ vi c bà giúp tôi là n đ c sao bà?

-Ông t bi t l y!

Không còn nh n nh c đ c n a đáng l ph i la hét m cho đã t c nh ng tôi v n nghĩ "Thôi, 10 câu nh n 9 câu lành" gi thái đ hòa nhă làm thnh vì không mu n l i qua ti ng l i trong gia đình không hay n u con cháu nghe đ c s cấ vấ, g u ó om sòm c a cha m chúng càng bu n thêm ch không ích l i gì cho gia đình. Nh ng n i ni m cay đ ng đó ch t ch ng làm cho tôi sau này hóa thành cau có. M i l n có chuy n gay c n, t c gi n l i trào dâng!

M t hôm sdúng b a c m, v tôi r y la th ng con nghe ch i tai:

-Mày làm bi ng không ch u tìm vi c gì làm thì c m đâu mà ăn?

Th ng con giải bày:

-Con có xin r i m nh ng không có hăng nào m n h t m !

Bà ta l ng l n:

-Mày bi ng nhac gi ng h t th ng cha mày còn nói gì n a!

Tr i đánh còn tránh b a ăn, đàng này đang ăn c m tr a tôi vô c b đ a vào trông ch c xi t c . Tôi th i thoát:

-Tình tr ng chung m i ng i tìm vi c r t khó mà bà. À, sao bà đ a tôi vào vi c c a con mình đ chê bai cha nó v y bà?

-Ch không ph i sao?

-Bà cho r ng tôi làm bi ng?

-Ch còn gì n a mà ông già hàm còn cãi b ng.

Trong thâm tâm tôi t c cảnh hông qua l i m ng nhi c "già hàm" nh ng v n ôn t n:

-Con nó có xin job, bà thông c m cho nó đi bà.

-Nói ra thì bi t ngay lữ bi ng nhac là nh th .

-Tôi là ch ng bà sao bà kêu là l này l kia bà không s tôi bu n sao bà?

V tôi không chút h i h n:

-Ông bu n k ông ch !

Câu nói có ch "k ông" dù ch có hai ch đ n gi n, nh ng n ng ngàn cân đè lên ng c, làm tôi đau nhói nh v a b ai vò ai xé tan nát tâm can.

M y ngày li n tôi không ăn không ng vì m t câu nói kim châm mu i xát không đ m x a t i s có m t c a tôi. Đ i v i tôi m t ng i đang b nh t t tôi càng t ái, h n n a vì tu i già tôi tr thành m t đàn ông vô d ng, v tôi không thông c m m i cho r ng tôi làm bi ng chng? Tình c nh đã đ n m c nh v y, anh nghĩ tôi mu n gì bây gi ? Th c s là mong ch t quách đi cho r i. Đó là lý do tôi than v i anh là tôi "b s ng" ch không ph i "đ c s ng".

Trên đây là câu chuy n c a ông Ti n b n tôi. Cũng qua anh Ti n và m t s quen bi t khác, tôi còn th y thêm m t v n đ khác n a v quan h gi a cha m và con cái.

Đa s ng i già r t mu n con cháu g n gũi, th ng v nhà cha m quây qu n bên nhau nh ngày nào chim bay v t m. Cha m mu n các con đ a cháu chít v nhà đoàn t , dù ch c lát, trong căn nhà c a cha m đ y p nh ng k ni m lúc các con còn nh ; n i đó các con đã có th i gian chung s ng san s n i vui bu n v i cha m tr c khi con cái l y v l y ch ng ra riêng xây đ ng t m gia đình.

Nh ng s mong đ i đó g n nh gió tho ng mây bay, th ng không đ c con cái nghĩ t i. Các con ã nhà các con, có nghĩ t i các b c cha m ch đ ng ch ng i, đi ra r i i đi vào, nh i c bình trôi v t v ng.

p tu i già, tr ng h p tôi cũng mòn m i trông đ i các con đ n nhà. R i cũng th t v ng. Cũng chán n n. Và n u có đ n chút xíu chúng i đ a v con nào đi ti c tùng hay l y lý do đi shopping. T i nó đ n trong kho nh kh c r i tìm cách ra đi. Tôi v a bu n v a t i. Trông theo xe chúng ch y qua khúc quanh ch ng cu i đ ng n c m t tôi cũng v a r ng r ng đôi khóe m t.

Tôi còn nh m t l n tôi "m i" con tôi i cùng tôi:

-Con i m đ n c m ăn. Ba ra ph mua con v t quay b bánh mì cho các con ăn vui v i ba m .

Con tôi vô tình t ch i:

-Ba m ăn đi con không ăn đâu.

-Các con đi đâu v y?

-Đi shopping mua cho th ng Quang đ ch i nhà nó bu n l m!.

Tôi làm thính, nghe cay khóe m t, ngh n ngào không nói thành i. Con cái b r i ông già nó i m t mình trong nhà b n b v ng l ng mà chúng không chút nghĩ tình.

Các con i! N nào các con lãng quên nh ng lúc cha m tay m tay b ng nuôi d ng lúc các con khi còn nh đ i, không ăn no đ dành c m cho con ăn. Gi này cha m thêm khát con cái dành chút thì gi đ n nhà cha m ; coi nh s có các con là c ch "săn sóc" th ng cha th ng m .

Quý khi còn s ng, ch lúc cha m m t r i các con có ma chay linh đình, c cúng th t cá đề h

Bu n Già Cô Đ n

Tác Giả: Tr n Đông Thành

Thứ Tư, 01 Tháng 7 Năm 2009 02:13

cũng b ng vô ích. Mong nh ng l i th t lòng này đ n đ c m t đ c tại nh ng ai còn cha m già đang ch mình đâu đó.